VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 14. janvārī*

Lauksaimniecība — Eksporta kompensācijas — Mājputnu gaļa — Īstenošanas regula, ar kuru kompensācija noteikta EUR 0 apmērā — Prasība atcelt tiesību aktu — Reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem — Tiešs skārums — Pieņemamība — Regulas (ES) Nr. 182/2011 3. panta 3. punkts — Pienākums norādīt pamatojumu — Regulas (EK) Nr. 1234/2007 164. panta 3. punkts — Tiesiskā paļāvība

Lieta T-397/13

Tilly-Sabco , Gerleskēna [*Guerlesquin*] (Francija), ko pārstāv *R. Milchior*, *F. Le Roquais* un *S. Charbonnel*, advokāti,

prasītāja,

ko atbalsta

Doux SA , Šatolēna [*Châteaulin*] (Francija), ko pārstāv *J. Vogel*, advokāts,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *D. Bianchi* un *K. Skelly*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2013. gada 18. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 689/2013, ar ko nosaka eksporta kompensācijas par mājputnu gaļu (OV L 196, 13. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. Ditrihs [*A. Dittrich*] (referents), tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*] un V. Tomļenoviča [*V. Tomljenović*],

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 22. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums [1]

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Tilly-Sabco* ir sabiedrība, kas tostarp nodarbojas ar saldētas nesadalītas cāļu gaļas eksportu uz Tuvo Austrumu valstīm.

2 Ar šo prasību prasītāja lūdz atcelt Eiropas Komisijas pieņemtu tiesību aktu, ar kuru pēdējā minētā ir noteikusi nulles likmi eksporta kompensācijām mājputnu gaļas nozarē attiecībā uz trīs veidu saldētu nesadalītu cāļu gaļu.

3 Eksporta kompensācijas regulējošie principi ir reglamentēti Padomes 2007. gada 22. oktobra Regulā (EK) Nr. 1234/2007, ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem ("Vienotā TKO regula") (OV L 299, 1. lpp.), tās redakcijā ar grozījumiem.

4 Regulas Nr. 1234/2007 III daļas "Tirdzniecība ar trešām valstīm" III nodaļā "Eksports" ir ietverta II iedaļa "Eksporta kompensācijas", kura ir veltīta minētajām kompensācijām. Šīs regulas 162. pantā ir noteikts, ka, ciktāl nepieciešams, lai ļautu eksportēt produktus, pamatojoties uz šādu produktu kursu vai cenām pasaules tirgū, tādā apjomā, kas izriet no nolīgumiem, kuri noslēgti saskaņā ar LESD 218. pantu, starpību starp minētajiem kursiem vai cenām un Eiropas Savienības cenām var segt ar eksporta kompensācijām par produktiem, tostarp mājputnu gaļu.

5 Saskaņā ar Regulas Nr. 1234/2007 164. panta 1. punktu eksporta kompensācijas ir vienādas visā Savienībā. Atbilstoši šī paša panta 2. punktam Komisija nosaka kompensācijas un tās var tikt noteiktas regulāri vai attiecībā uz konkrētiem produktiem – konkursa kārtībā. Šajā punktā arī ir paredzēts, ka, izņemot gadījumus, kad tās tiek noteiktas konkursa kārtībā, to produktu saraksts, par kuriem tiek piešķirta eksporta kompensācija, un šādas kompensācijas apjoms tiek noteikts vismaz vienu reizi trijos mēnešos.

[..]

10 Ar 2013. gada 18. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 689/2013, ar ko nosaka eksporta kompensācijas par mājputnu gaļu (OV L 196, 13. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula"), Komisija tostarp noteica nulles likmi eksporta kompensācijām par trijām saldētas cāļu gaļas kategorijām, kuru kodi ir 0207 12 10 99 00, 0207 12 90 9190 un 0207 12 90 9990.

11 Kompensāciju apmērs attiecībā uz pārējiem sešiem produktiem – galvenokārt cāļu gaļu –, kurš bija minēts apstrīdētās regulas pielikumā un kurš ar Komisijas 2011. gada 20. oktobra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1056/2011, ar ko nosaka eksporta kompensācijas mājputnu gaļai (OV L 276, 31. lpp.), bija noteikts ar nulles likmi, netika grozīts.

12 Atbilstoši apstrīdētās regulas pielikumam galamērķi, uz kuriem attiecās eksporta kompensācijas, tostarp bija Tuvo Austrumu valstis.

13 Turklāt ar apstrīdēto regulu tika atcelta Regula Nr. 360/2013, ar kuru līdz tam tika noteikts kompensāciju apmērs attiecīgajā nozarē.

[..]

1 — Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

17 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 6. augustā, prasītāja cēla šo prasību.

18 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītāja iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tā būtībā lūdza Vispārējās tiesas priekšsēdētājam apturēt apstrīdētās regulas izpildi līdz brīdim, kad tiks pieņemts nolēmums, ar kuru tiks izbeigta pamattiesvedība. Ar 2013. gada 29. augusta rīkojumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs atļāva Francijas Republikai iestāties pagaidu noregulējuma tiesvedībā prasītājas prasījumu atbalstam. Vispārējās tiesas priekšsēdētājs ar 2013. gada 26. septembra rīkojumu *Tilly-Sabco*/Komisija (T-397/13 R, EU:T:2013:502) pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīja, bet lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.

19 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēts 2013. gada 15. novembrī, *Doux SA*, sabiedrība, kas arī nodarbojas tostarp ar saldētas nesadalītas cāļu gaļas eksportu no Savienības uz Tuvo Austrumu valstīm, lūdza atļauju iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam pamatlietā. Ar 2004. gada 7. aprīļa rīkojumu Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs atļāva minētajai sabiedrībai iestāties lietā.

20 Prasītāja lūdza, lai noteikta konfidenciāla informācija, kas ir ietverta replikas rakstā, kā arī tās pielikumos, netiktu paziņota personai, kas iestājusies lietā. Personai, kas iestājusies lietā, tika paziņotas vienīgi prasītājas iesniegtās minēto rakstveida dokumentu un pielikumu nekonfidenciālās versijas. Persona, kas iestājusies lietā, šajā ziņā neizvirzīja nekādus iebildumus.

21 Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu iestāšanās rakstu noteiktajā termiņā, un Komisija tāpat noteiktajā termiņā iesniedza savus apsvērumus par to. Prasītāja noteiktajā termiņā neiesniedza apsvērumus par šo procesuālo dokumentu.

22 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja lietas dalībniekus rakstveidā sniegt atbildi uz jautājumiem un lūdza Komisijai iesniegt atsevišķus dokumentus. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajā termiņā.

23 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu;

— atcelt apstrīdēto regulu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasītājas celto prasību atcelt tiesību aktu, kas ir vērsta pret apstrīdēto regulu, par pieņemamu;

— atcelt apstrīdēto regulu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu;

— atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Juridiskais pamatojums

26 Savas prasības atbalstam prasītāja izvirza piecus pamatus attiecībā uz, pirmkārt, būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu un procedūras sagrozīšanu, otrkārt, procesuālo noteikumu pārkāpumu un kompetences neesamību, treškārt, pamatojuma trūkumu, ceturtkārt, tiesību aktu pārkāpumu vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā un, piektkārt, tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu.

27 Neizvirzīdama formālu iebildi par nepieņemamību, Komisija apgalvo, ka prasība ir nepieņemama. Tā uzskata, ka prasītājai nav tiesību celt prasību, jo, tāsprāt, nav tikuši izpildīti LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētie nosacījumi.

I – *Par pieņemamību*

28 Prasītāja, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, apgalvo, ka apstrīdētā regula atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļai ir reglamentējošs akts, kas to skar tieši un kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem. Pakārtoti tā norāda, ka apstrīdētā regula to skar tieši un individuāli LESD 263. panta ceturtās daļas vidējās daļas izpratnē.

29 Vispirms ir jāizvērtē, vai apstrīdētā regula ir reglamentējošs akts, kas tieši skar prasītāju un kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.

A – *Par reglamentējoša akta pastāvēšanu*

30 Vispirms attiecībā uz jautājumu, vai apstrīdētā regula ir uzskatāma par reglamentējošu aktu LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļas izpratnē, ir jāatgādina, ka "reglamentējoša akta" jēdziens šīs tiesību normas izpratnē ir jāsaprot kā jebkurš vispārpiemērojams akts, izņemot leģislatīvus aktus (spriedums, 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, Krājums, EU:C:2013:625, 61. punkts; rīkojums, 2011. gada 6. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, T-18/10, Krājums, EU:T:2011:419, 56. punkts, un spriedums, 2011. gada 25. oktobris, *Microban International* un *Microban (Europe)*/Komisija, T-262/10, Krājums, EU:T:2011:623, 21. punkts).

31 Kā pamatoti norāda prasītāja, akts ir vispārpiemērojams, ja tas ir piemērojams objektīvi noteiktām situācijām un ja tas rada tiesiskas sekas attiecībā uz vispārēji un abstrakti definētām personu kategorijām (rīkojums, 2008. gada 8. aprīlis, *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija, C-503/07 P, Krājums, EU:C:2008:207, 71. punkts, un spriedums *Microban International* un *Microban (Europe)* /Komisija, minēts 30. punktā, EU:T:2011:623, 23. punkts). Šajā lietā ir jānorāda, ka apstrīdētā regula ir vispārpiemērojama, jo tās mērķis ir noteikt to eksporta kompensāciju apmēru, kas ir piemērojamas vispārēji un abstrakti definētai saimnieciskās darbības subjektu kategorijai, proti, visiem tiem saimnieciskās darbības subjektiem, kuri eksportē attiecīgās preces uz valstīm, uz kurām attiecas minētā regula.

32 Tā kā apstrīdētā regula nav tikusi pieņemta nedz atbilstoši parastajai likumdošanas procedūrai, nedz atbilstoši īpašajai likumdošanas procedūrai LESD 289. panta 1.–3. punkta izpratnē (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2012. gada 4. jūnijs, *Eurofer*/Komisija, T-381/11, Krājums, EU:T:2012:273, 44. punkts), tā ir uzskatāma par reglamentējošu aktu LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļas izpratnē.

33 Arī Komisija piekrīt tam, ka apstrīdētā regula ir reglamentējošs akts.

B – *Par prasītājas tiešu skārumu*

34 Nav nekāda pamata tieša skāruma jēdzienu, kam ir jāpastāv reglamentējošo aktu gadījumā atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļai, interpretēt citādāk, nekā šis jēdziens tiek interpretēts saistībā ar LESD 263. panta ceturtās daļas vidējo daļu, proti, saistībā ar aktiem, kuri fizisku vai juridisku personu skar "tieši un individuāli" (šajā ziņā skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Telefónica*/Komisija, C-274/12 P, Krājums, EU:C:2013:204, 59. punkts).

35 Tieša skaršana nozīmē, ka, pirmkārt, apstrīdētais pasākums tieši ietekmē privātpersonas tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļauj nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pavisam automātiska un izriet vien no attiecīgā tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (skat. spriedumu *Microban International* un *Microban (Europe)*/Komisija, minēts 30. punktā, EU:T:2011:623, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Šajā lietā apstrīdētā regula rada tiešas tiesiskas sekas attiecībā uz prasītāju, jo tā vairs nevar saņemt pozitīva apmēra eksporta kompensāciju par savu saldētas nesadalītas cāļu gaļas eksportu uz Tuvo Austrumu valstīm. Tā kā apstrīdētajā regulā eksporta kompensācijas ir noteiktas nulles apmērā, tajā valsts iestādēm, kas ir atbildīgas par kompensāciju piešķiršanu, šajā ziņā nav atstāta nekāda rīcības brīvība. Pat ja valsts iestāde ir piešķīrusi eksporta kompensāciju, tā automātiski būs nulles apmērā, ciktāl apstrīdētajā regulā valsts iestādēm nav atstāta nekāda rīcības brīvība, kas tām ļautu noteikt eksporta kompensāciju pozitīvā apmērā.

37 Tādējādi apstrīdētā regula tieši skar prasītāju.

38 Komisija, atbildot uz šajā ziņā tiesas sēdē uzdotu jautājumu, turklāt ir apstiprinājusi, ka tā neapstrīd, ka prasītāja ir tikusi tieši skarta, par ko tika izdarīts attiecīgs ieraksts tiesas sēdes protokolā.

C – *Par akta, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem, pastāvēšanu*

39 Jēdziens "reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem" LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļas izpratnē ir jāinterpretē, ņemot vērā šī noteikuma mērķi, kas, kā tas izriet no tā rašanās vēstures, ir novērst, ka privātpersonai ir jāpārkāpj tiesības, lai tā varētu iegūt piekļuvi tiesai. Ja reglamentējošs akts tieši ietekmētu fiziskas vai juridiskas personas tiesisko stāvokli, bet nebūtu vajadzības veikt īstenošanas pasākumus, pastāvētu risks, ka šī persona nesaņems efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja tai nebūtu tiesību celt tiešu prasību Savienības tiesā, lai apstrīdētu šī reglamentējošā akta tiesiskumu. Faktiski, ja nebūtu īstenošanas pasākumu, fiziska vai juridiska persona, lai arī attiecīgais akts ir to tieši skāris, varētu panākt šī tiesību akta pārbaudi tiesā, tikai pārkāpjot šajā aktā ietvertos noteikumus un atsaucoties uz šī akta noteikumu prettiesiskumu pret to ierosinātajos procesos valstu tiesās (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Telefónica*/Komisija, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 27. punkts).

40 Tāpat Tiesa ir precizējusi, ka gadījumā, ja reglamentējošs akts būtu saistīts ar īstenošanas pasākumiem, Savienības tiesību sistēmas ievērošanas pārbaude tiesā tiktu nodrošināta neatkarīgi no tā, vai minētos pasākumus ir veikusi Savienība vai dalībvalstis. Fiziskas vai juridiskas personas, kuras LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzēto pieņemamības nosacījumu dēļ nevar tieši apstrīdēt Savienības reglamentējošu aktu Savienības tiesā, ir aizsargātas pret šī akta piemērošanu tām ar iespēju apstrīdēt ar šo aktu saistītos īstenošanas pasākumus (spriedums *Telefónica*/Komisija, minēts 39. punktā, EU:C:2013:852, 28. punkts).

41 Lai noskaidrotu, vai reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ir jāņem vērā tās personas situācija, kura ir atsaukusies uz tiesībām celt prasību atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļai. Līdz ar to nav nozīmes tam, vai attiecīgais akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem attiecībā pret citām personām. Turklāt ir jāņem vērā tikai un vienīgi prasības priekšmets (spriedums *Telefónica*/Komisija, minēts 39. punktā, EU:C:2013:852, 30. un 31. punkts).

42 Lai arī no šī sprieduma 39. punktā minētās judikatūras izriet, ka jēdziens "reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem" ir jāinterpretē, ņemot vērā šī noteikuma mērķi nodrošināt efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, tas tomēr nenozīmē, ka šis jēdziens ir jāizvērtē, tikai un vienīgi ņemot vērā šo mērķi. Būtībā nav iespējams paust nostāju par objektīvu pieņemamības kritēriju, proti, par nosacījumu, ka pastāv reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem, atbildot vienīgi uz jautājumu par to, vai prasītājam ir nodrošināta efektīva tiesību aizsardzība tiesā.

43 Ņemot vērā LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļas formulējumu, ir arī jāizvērtē, vai attiecīgais reglamentējošais akts ir "saistīts" ar pasākumiem, kas ir jāveic tā īstenošanai. Tas nozīmē, ka par īstenošanas pasākumiem šīs tiesību normas izpratnē var tikt uzskatīti tikai tādi pasākumi, ko Savienības struktūras vai valsts iestādes ir veikušas, īstenojot to parasto darbību. Ja Savienības struktūras un valsts iestādes, īstenojot to parasto darbību, nav veikušas nevienu pasākumu, lai īstenotu reglamentējošo aktu un konkretizētu tā sekas attiecībā uz visiem attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem, šis reglamentējošais akts nav "saistīts" ar īstenošanas pasākumiem.

44 Jāuzsver, ka saskaņā ar LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļas formulējumu ar to vien, ka reglamentējošais akts "varētu būt saistīts" ar īstenošanas pasākumiem, nav pietiekami, – tam ir jābūt "saistītam" ar īstenošanas pasākumiem.

45 LESD 263. panta ceturtās daļas beigu daļas formulējums citās LESD valodu redakcijās, kas nav franču valodas redakcija, kā, piemēram, angļu valodas redakcija (*does not entail implementing measures*) vai vācu valodas redakcija (*keine Durchführungsmaßnahmen nach sich ziehen*) apstiprina, ka tiem ir jābūt pasākumiem, kas dabiski izriet no reglamentējošā akta. Ar to vien, ka saimnieciskās darbības subjektam ir iespēja mākslīgi likt iestādei veikt kādu pasākumu, ko būtu iespējams pārsūdzēt, nav pietiekami, jo šāds pasākums nav uzskatāms par pasākumu, kas ir "saistīts" ar reglamentējošo aktu.

46 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai iestādes, īstenojot to parasto darbību, veiks pasākumus, lai īstenotu apstrīdēto regulu.

47 Saskaņā ar Regulas Nr. 1234/2007 167. panta 1. punktu eksporta kompensācijas piešķir tikai pēc pieteikuma iesniegšanas un izvešanas atļaujas uzrādīšanas. Komisijas 2009. gada 7. jūlija Regulas (EK) Nr. 612/2009, ar kuru nosaka kopējus sīki izstrādātus noteikumus eksporta kompensāciju sistēmas piemērošanai lauksaimniecības produktiem (OV L 186, 1. lpp.), 4. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tiesības uz kompensāciju pastāv ar nosacījumu, ka tiek uzrādīta eksporta licence ar iepriekš noteiktu kompensāciju, izņemot preču eksporta gadījumu. Kā uzsver Komisija, pieteikums ir jāiesniedz valsts iestādēm un eksporta licenci ar iepriekš noteiktu kompensāciju arī izsniedz valsts iestādes.

48 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 612/2009 46. panta 1. punktu kompensācijas izmaksā tikai pēc eksportētāja īpaša iesnieguma, un to dara tā dalībvalsts, kuras teritorijā tikusi pieņemta eksporta deklarācija.

49 Tāpat ir jānorāda, ka saskaņā ar Komisijas 2008. gada 23. aprīļa Regulas (EK) Nr. 376/2008, ar ko nosaka sīki izstrādātus kopējus noteikumus, kas jāievēro, piemērojot importa un eksporta licenču un iepriekš noteiktas kompensācijas sertifikātu sistēmu lauksaimniecības produktiem (OV L 114, 3. lpp.), 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta ii) daļu atļauja vai sertifikāts eksporta gadījumā ir jāuzrāda "produktiem, kas minēti Regulas (EK) Nr. 1234/2007 162. panta 1. punktā, kuriem noteikta eksporta kompensācija, tostarp nulles apjomā, vai noteikta izvedmuita".

50 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 376/2008 1. panta 4. punktu "attiecībā uz eksporta atļauju sistēmu un iepriekš noteiktas kompensācijas sertifikātiem, kas minēti 1. pantā [punktā], ja par produktiem, kas nav minēti II pielikuma II daļā, tirgus dalībnieks nepiesakās kompensācijas saņemšanai, tad šādam tirgus dalībniekam nav jāuzrāda attiecīgo produktu eksporta atļauja vai sertifikāts".

51 Šajā lietā lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, ka nepastāvēja nekāds pienākums saņemt eksporta licenci par attiecīgajām precēm, lai varētu tās eksportēt, nesaņemot eksporta kompensācijas.

52 Komisija apgalvo, ka pat tad, ja eksporta kompensāciju apmērs regulā būtu noteikts ar nulles likmi, "nekas neliegtu" saimnieciskās darbības subjektam iesniegt pieteikumu par eksporta licences saņemšanu, jo atbilstoši Regulas Nr. 376/2008 7. panta 1. punktam līdz ar eksporta licences saņemšanu tiek noteiktas tiesības eksportēt, pasargājot saimnieciskās darbības subjektu no jebkāda riska gadījumā, ja Savienība nolemtu piemērot papildu maksājumu, aizliegumu eksportēt vai jebkādu citu līdzīgu pasākumu.

53 Tomēr atbilstošais jautājums, lai noteiktu, vai apstrīdētā regula ir "saistīta" ar īstenošanas pasākumiem, nav vis tas, vai nekas neliedz attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem lūgt izsniegt eksporta licenci ar iepriekš noteiktu eksporta kompensāciju, bet gan tas, vai saimnieciskās darbības subjekti iesniegtu šādus pieteikumus, veicot to parasto darbību.

54 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, ņemot vērā, ka eksporta licences saņemšana nav obligāta un ka eksporta kompensācijas, kas var tikt noteiktas, tik un tā būs nulles apmērā, attiecīgie saimnieciskās darbības subjekti, veicot to parasto darbību, neiesniegs valsts iestādēm pieteikumus par eksporta licences ar iepriekš noteiktu eksporta kompensāciju saņemšanu.

55 Prasītāja replikā ir pamatoti norādījusi, ka eksporta nodokļa vai pat eksportēšanas aizlieguma ieviešanas risks laikā no eksporta licences pieteikuma iesniegšanas dienas līdz faktiskajai eksporta dienai 2013. gadā attiecīgajā nozarē bija teorētisks. Tā kā par attiecīgajām precēm līdz apstrīdētās regulas pieņemšanai tika saņemtas pozitīva apmēra eksporta kompensācijas, nebija paredzams, ka Komisija tuvākajā nākotnē ieviesīs eksporta nodokli vai pat eksportēšanas aizliegumu. Komisija turklāt nav apgalvojusi, ka šāds risks pastāvētu.

56 Tāpat Komisija piekrīt, ka pēc apstrīdētajā regulā veiktās kompensāciju noteikšanas nulles apmērā mājputnu gaļas nozarē eksporta licences pieteikumi nav tikuši iesniegti.

57 Ciktāl Komisija uzsver, ka graudaugu un cukura nozarēs eksporta licences pieteikumi bija iesniegti, neraugoties uz eksporta kompensāciju noteikšanu nulles apmērā, ir jānorāda, ka Komisija nav iesniegusi nekādu detalizētāku informāciju, kas ļautu izvērtēt iemeslus, kuru dēļ saimnieciskās darbības subjekti citās nozarēs ir iesnieguši šādus pieteikumus, un izvērtēt, vai mājputnu gaļas nozarē pastāvošā situācija ir salīdzināma. Komisija tiesas sēdē turklāt atzina, ka nav nesenu šādu praksi apliecinošu piemēru.

58 Ņemot vērā apstrīdētajā regulā veikto eksporta kompensāciju noteikšanu nulles apmērā un nepastāvot pienākumam uzrādīt eksporta licenci, lai varētu eksportēt attiecīgās preces, valsts iestādēs, īstenojot parasto darbību, neviens eksporta licences pieteikums netiks iesniegts. Nepastāvot pieteikumiem par eksporta licences ar iepriekš noteiktu eksporta kompensāciju izsniegšanu, valsts iestādes neveiks nekādus pasākumus, lai īstenotu apstrīdēto regulu. Līdz ar to tās, īstenojot to parasto darbību, neveiks šādus pasākumus. Tādējādi nepastāvēs neviens pasākums, kurā būtu konkretizētas sekas, ko apstrīdētā regula rada attiecībā uz dažādajiem attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem.

59 Būtu mākslīgi uzskatīt, ka apstrīdētā regula ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem tikai tādēļ vien, ka saimnieciskās darbības subjekti var iesniegt pieteikumus par eksporta licences ar iepriekš noteiktu eksporta kompensāciju izsniegšanu un tādējādi likt valsts iestādēm veikt pasākumus apstrīdētās regulas īstenošanai, proti, piešķirt nulles apmēra eksporta kompensācijas. Saimnieciskās darbības subjektiem nav nekāda iemesla šādi rīkoties, un tie tādējādi arī to nedarīs, īstenojot to parasto darbību.

60 Komisija atzīst, ka varētu šķist pārmērīgi pieprasīt saimnieciskās darbības subjektam iesniegt eksporta licences pieteikumu tikai tādēļ vien, lai varētu iegūt piekļuvi tiesai. Komisija, atbildot uz Vispārējās tiesas šajā ziņā uzdoto rakstveida jautājumu, arī piekrīt, ka "zināmā mērā" regulā veiktā eksporta kompensāciju noteikšana nulles apmērā ir uzskatāma par aktu, kas, īstenojot parasto darbību, neizraisīs nekāda iestādes akta pieņemšanu tā īstenošanai, jo saimnieciskās darbības subjektam *a priori* nav vajadzīgs nekāds akts, lai varētu eksportēt, nesaņemot kompensācijas.

61 Komisija tomēr uzskata, ka šajā lietā īstenošanas akts, kurš parasti nebūtu vajadzīgs, tāds varētu būt bijis tieši tādēļ, lai varētu iegūt tiesības uz piekļuvi tiesai. Tā uzskata, ka prasītāja varēja lūgt izsniegt eksporta licenci, kas būtu devusi tiesības uz eksporta kompensāciju EUR 0 apmērā, un ka pēc pierādījumu iesniegšanas par licencē norādīto preču eksportēšanu tā varēja apstrīdēt valsts tiesā kompensācijas piešķiršanu nulles apmērā, norādot uz varbūtējo apstrīdētās regulas prettiesiskumu.

62 Tomēr tieši tas, ka pieteikums valsts iestādē ir iesniedzams ar vienīgo mērķi iegūt tiesības uz piekļuvi tiesai, nozīmē, ka šis pieteikums, īstenojot parasto darbību, netiktu iesniegts. Tā kā valsts iestādei nav citas izvēles kā vien noteikt kompensāciju nulles apmērā, eksportētājam nevar būt nekādas intereses par valsts iestādes veiktu kompensāciju noteikšanu šādos apstākļos, izņemot, lai "mākslīgi" panāktu tāda akta pieņemšanu, kuru būtu iespējams pārsūdzēt.

63 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētā regula nav "saistīta" ar īstenošanas pasākumiem.

64 Šo secinājumu neatspēko Komisijas arguments, saskaņā ar kuru būtu paradoksāli, ja prasības pieņemamība būtu atkarīga no kompensāciju apmēra un ja tiktu uzskatīts, ka kompensācijas noteikšanas nulles apmērā gadījumā regula nav saistīta ar īstenošanas pasākumiem, kamēr kompensācijas noteikšanas apmērā, kas ir lielāks par nulli, gadījumā apstrīdamais tiesību akts būtu valsts īstenošanas akts.

65 Jautājums par to, vai reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ir jāizvērtē, ņemot vērā visus konkrētās lietas apstākļus. Jāatgādina, ka, lai izvērtētu, vai reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ir jāņem vērā tās personas situācija, kura ir atsaukusies uz tiesībām celt prasību (skat. šī sprieduma 41. punktu). Līdz ar to ir iespējams, ka atsevišķi saimnieciskās darbības subjekti var Vispārējā tiesā apstrīdēt vienu un to pašu regulu, jo tā tos skar tieši un nav saistīta ar īstenošanas pasākumiem attiecībā pret tiem, lai gan tā ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem attiecībā pret citiem saimnieciskās darbības subjektiem. Vēl jo vairāk – nav izslēgts, ka regula, ar kuru kompensāciju summa ir noteikta nulles apmērā, nav saistīta ar īstenošanas pasākumiem, kamēr "līdzīga" regula, kurā ir noteikta pozitīva apmēra kompensācija, ir ar tiem saistīta.

66 Līdz ar to ir jāizvērtē to prasītājas argumentu pamatotība, saskaņā ar kuriem, pat ja tā būtu lūgusi izsniegt eksporta licenci ar iepriekš noteiktu eksporta kompensāciju, tā katrā ziņā nebūtu varējusi valsts tiesā apstrīdēt valsts līmenī pieņemto tiesību aktu, ar kuru ir tikušas piešķirtas nulles apmēra eksporta kompensācijas.

67 Tāpat nav jāizvērtē prasītājas argumenti, saskaņā ar kuriem apstrīdētā regula ir to skārusi individuāli.

68 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir pieņemama, jo apstrīdētā regula ir reglamentējošs akts, kas prasītāju skar tieši un kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.

II – *Par lietas būtību*

A – *Par pirmo pamatu, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu un procedūras sagrozīšanu*

69 Pirmais pamats sastāv no divām daļām. Pirmā daļa attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regulā (ES) Nr. 182/2011, ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 13. lpp.), paredzētās procedūras neievērošanu, bet otrā daļa – uz pretrunām starp izmantoto procedūru un attiecīgajā tiesību aktā paredzēto.

1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulā Nr. 182/2011 paredzētās procedūras neievērošanu

70 Prasītāja, kuru atbalsta persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka, iesniedzot apstrīdētās regulas projektu tikai pārvaldības komitejas sanāksmes laikā, Komisija nav ievērojusi Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punktā paredzētos noteikumus. Komisija neesot sniegusi pārvaldības komitejas locekļiem visu informāciju, kas tiem būtu devusi "praktisku iespēju laikus izskatīt īstenošanas akta projektu un izteikt savu viedokli" Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta izpratnē.

71 Komisija apstrīd prasītājas un personas, kas iestājusies lietā, argumentāciju.

72 Vispirms ir jāprecizē, ka prasītāja sākotnēji bija norādījusi, ka viss pirmais pamats kopumā attiecas uz procedūras sagrozīšanu.

73 Tomēr pirmā pamata pirmajā daļā prasītāja būtībā ir norādījusi uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, ciktāl Komisija, konsultējoties ar pārvaldības komiteju, neesot ievērojusi Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punktā paredzēto procedūru. Tiesas sēdē prasītāja apstiprināja, ka pirmā pamata pirmā daļa patiesībā attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, par ko tika izdarīta attiecīga atzīme tiesas sēdes protokolā.

a) Par apgalvoto procesuālo noteikumu pārkāpumu

74 Saskaņā ar Regulas Nr. 1234/2007 195. pantu Komisijai palīdz pārvaldības komiteja. Atbilstoši Regulas Nr. 182/2011 3. panta 2. punktam komiteju veido dalībvalstu pārstāvji un tās priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis.

75 Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta redakcija ir šāda:

"Priekšsēdētājs iesniedz komitejai tā īstenošanas akta projektu, ko jāpieņem Komisijai.

Izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus, priekšsēdētājs sasauc sanāksmi ne agrāk kā 14 dienas pēc īstenošanas aktu projektu un darba kārtības projekta iesniegšanas komitejai. Komiteja sniedz savu atzinumu par īstenošanas aktu projektiem termiņā, ko priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai. Termiņi ir samērīgi un tādi, kas dod komitejas locekļiem praktisku iespēju laikus izskatīt īstenošanas akta projektu un izteikt savu viedokli."

76 Kā ir paskaidrojusi Komisija, konsultēšanās ar pārvaldības komiteju procedūra norisinājās šādi. 16. jūlijā, proti, divas dienas pirms pārvaldības komitejas sanāksmes, Komisija elektroniskā pasta vēstulē nosūtīja pārvaldības komitejas locekļiem dokumentu "EU Market situation for poultry" (Mājputnu tirgū pastāvošā situācija Savienībā, turpmāk tekstā – "pārvaldības komitejai iesniegtais dokuments").

77 Dienas, kad norisinājās pārvaldības komitejas 2013. gada 18. jūlija sanāksme, rīta pusē Komisija prezentēja mājputnu tirgū pastāvošo situāciju. Pēcpusdienā, kad šī sanāksme pēc plkst. 13.00 turpinājās, Komisija iesniedza pārvaldības komitejai apstrīdētās regulas projektu. Tā bija standartregula, kurā bija atjaunināti vienīgi skaitliskie dati. Konkrētāk – tā bija iepriekš spēkā esošās regulas fotokopija, kurā bija noteiktas eksporta kompensācijas un kurā norādes uz kompensāciju apmēru bija aizkrāsotas ar zīmuli.

78 Apstrīdētās regulas projekts vēlāk tika nodots balsošanai. Lauksaimniecības un lauku attīstības ģenerāldirektorāta ģenerāldirektors tajā pašā dienā plkst. 15.46 veica ar pašsertifikāciju saistītās formalitātes, lai apstrīdēto regulu nākamajā dienā būtu iespējams publicēt *Oficiālajā Vēstnesī* un lai tā stātos spēkā un kļūtu piemērojama nekavējoties.

79 Komisija arī paskaidroja, ka tā ievēro šādu praksi saistībā ar eksporta kompensāciju noteikšanu jau kopš 1962. gada.

80 Tāpat tā norādīja, ka dalībvalstis šajā gadījumā nekad nav apstrīdējušas procedūru un termiņus.

81 Komisija apgalvo, ka šīs prakses pamatā ir vēlme izvairīties no noplūdes, tirgus traucējumiem un spekulācijām, kas varētu apdraudēt Savienības finanšu intereses. Tā norāda, ka pasākumu projekta izsniegšana pēc plkst. 13.00 ir pamatojama ar to, ka, ņemot vērā Regulas Nr. 376/2008 16. pantu, pēc plkst. 13.00 vairs nevar tikt iesniegts neviens licences vai sertifikāta pieteikums, kurš būtu derīgs attiecībā uz to pašu dienu. Komisija uzskata, ka šī kārtība ir absolūti svarīga un ka tas, ka iepriekš būtu zināms par iespējamu kompensāciju apmēra samazinājumu, ļautu saimnieciskās darbības subjektiem, izmantojot kompensāciju iepriekšēju noteikšanu, iegūt milzīgas summas, kas būtu tīras spekulācijas rezultāts, tādējādi kaitējot Savienības budžetam un turklāt radot ievērojamus tirgu traucējumus. Komisija arī norāda, ka saimnieciskās darbības subjekti tiek informēti par pasākumiem, pirms tos publicē dažādas profesionālās organizācijas, kuras sazinās ar to valsts pārvaldes iestādēm.

82 Prasītāja uzskata, ka Komisijas izvirzītie argumenti nepamato apstrīdētās regulas projekta iesniegšanu tikai sanāksmes laikā un ka nevar tikt pieņemts, ka pastāvēja noplūdes risks.

83 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai veids, kādā Komisija ir rīkojusies, pieņemot apstrīdēto regulu, atbilst Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punktā paredzētajiem noteikumiem.

84 Vispirms ir jāizvērtē jautājums, vai Regulā Nr. 182/2011 principā ir atļauts iesniegt regulas projektu pārvaldības komitejai sanāksmes laikā.

85 Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas pirmajā teikumā ir paredzēts vismaz 14 dienu termiņš no īstenošanas aktu projektu iesniegšanas līdz pārvaldības komitejas sanāksmes dienai, kuram ir jābūt ievērotam, "izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus".

86 Tādējādi ir iespējams atkāpties no noteikuma par regulas projektu iesniegšanu 14 dienas pirms pārvaldības komitejas sanāksmes, un Regulā Nr. 182/2011 nav paredzēts minimālais termiņš, kuram šajā ziņā ir jābūt ievērotam. Ņemot vērā formulējumu "izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus", kas ir ietverts Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas pirmā teikuma sākumā, atbilstoši šim pirmajam teikumam regulas projektu nav liegts iesniegt sanāksmes laikā.

87 Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas otrajā teikumā ir paredzēts, ka pārvaldības komiteja sniedz savu atzinumu par īstenošanas aktu projektiem "termiņā, ko priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai". Prasītāja tiesas sēdē būtībā apgalvoja, ka no šī formulējuma izrietot, ka termiņam ir jāpastāv vienmēr un ka tas nevar būt nulles termiņš, tādēļ pieņemamā regulas projekta iesniegšana sanāksmes laikā esot izslēgta.

88 Šajā ziņā Komisija tiesas sēdē pamatoti uzsvēra, ka, pat ja pieņemamais projekts tiek iesniegts sanāksmes laikā, pārvaldības komitejas locekļiem joprojām ir "brīdis", lai izskatītu tekstu. Pat iesniedzot regulas projektu sanāksmes laikā, balsošana nenotiek vienlaicīgi ar projekta iesniegšanu, bet tā vienmēr notiek pēc noteikta laikposma, kas ir vismaz dažas minūtes vai stundas ceturtdaļas. Līdz ar to projekta iesniegšana sanāksmes laikā nenozīmējot, ka pārvaldības komitejas atzinuma saņemšanai pastāv nulles termiņš.

89 Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas trešais teikums, saskaņā ar kuru "termiņi ir samērīgi un tādi, kas dod komitejas locekļiem praktisku iespēju laikus izskatīt īstenošanas akta projektu un izteikt savu viedokli", arī neliedz iesniegt regulas projektu sanāksmes laikā. Proti, ja dažu minūšu vai, attiecīgā gadījumā, dažu stundas ceturtdaļu ilgs termiņš no regulas projekta iesniegšanas pārvaldības komitejai līdz balsošanas uzsākšanai ir pietiekams, lai dotu komitejas locekļiem praktisku iespēju izskatīt īstenošanas akta projektu un izteikt savu viedokli, šāds termiņš var būt "samērīgs" Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas trešā teikuma izpratnē.

90 Formulējums, saskaņā ar kuru pārvaldības komitejas locekļiem ir jābūt iespējai "laikus" izskatīt projektu, ir jāinterpretē, ņemot vērā, ka saskaņā ar šo pašu tiesību normu termiņam ir jābūt "samērīgam". Formulējums "laikus" uzreiz nenozīmē, ka regulas projekts ir jāiesniedz pārvaldības komitejai pirms sanāksmes dienas. Ja dažu minūšu vai, attiecīgā gadījumā, dažu stundas ceturtdaļu ilgs termiņš ir "samērīgs", ņemot vērā attiecīgos apstākļus, šī iesniegšana ir jāuzskata par tādu, kas ir tikusi veikta "laikus" Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas trešā teikuma izpratnē.

91 No iepriekš minētā izriet, ka Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkts principā neliedz iesniegt regulas projektu sanāksmes laikā.

92 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai pastāvēja pietiekams pamatojums apstrīdētās regulas pieņemšanai, kas ļautu neievērot 14 dienu termiņu, kuram ir jābūt ievērotam, "izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus", un vai projekta iesniegšana pārvaldības komitejas sanāksmes laikā šajā gadījumā deva pārvaldības komitejas locekļiem praktisku iespēju izskatīt īstenošanas akta projektu un izteikt savu viedokli.

93 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka Komisija divas dienas pirms sanāksmes dienas ar elektroniskā pasta vēstuli nosūtīja pārvaldības komitejas locekļiem šai komitejai iesniedzamo dokumentu, proti, prezentāciju par mājputnu tirgū pastāvošo situāciju. Šis dokuments, kuru prasītāja ir pievienojusi savam prasības pieteikumam, ļāva dalībvalstīm iegūt informāciju par tirgū pastāvošo situāciju un izteikt savu viedokli par to. Ņemot vērā šī dokumenta saturu, laiks no šī dokumenta nosūtīšanas līdz sanāksmes dienai bija pietiekams, lai ļautu pārvaldības komitejas locekļiem pienācīgi iepazīties ar tajā ietverto informāciju, paust savu viedokli par tirgū pastāvošo situāciju un sagatavot iespējamos jautājumus, ko šajā ziņā uzdot Komisijai pārvaldības komitejas sanāksmē. Jānorāda, ka Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punktā nav paredzēts konkrēts termiņš šāda veida dokumentu iesniegšanai. Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas pirmajā teikumā paredzētais 14 dienu termiņš attiecas tikai uz īstenošanas akta projekta un sanāksmes dienas kārtības iesniegšanu.

94 Tāpat ir jānorāda, ka no prasības pieteikuma 9. pielikuma izriet, ka uzaicinājums uz sanāksmi un dienas kārtība saistībā ar pārvaldības komitejas 2013. gada 18. jūlija sanāksmi ir datēti ar 2013. gada 3. jūliju. Prasītāja neapgalvo, ka šajā lietā nav ticis ievērots Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas pirmajā teikumā paredzētais 14 dienu termiņš no darba kārtības projekta iesniegšanas dienas līdz pārvaldības komitejas sanāksmes dienai.

95 Pārvaldības komitejas locekļi jau kopš pārvaldības komitejas dienas kārtības saņemšanas zināja, ka sanāksmes rīta pusē tiks prezentēta mājputnu gaļas un olu tirgū pastāvošā situācija un ka pēc plkst. 13.00 pārvaldības komitejai tiks lūgts sniegt tās atzinumu par regulas projektu, ar kuru nosaka eksporta kompensācijas mājputnu gaļas nozarē. Šis apstāklis deva pārvaldības komitejas locekļiem pietiekamu laiku, ja tiem būtu tāda vēlēšanās, sazināties ar attiecīgajiem saimnieciskās darbības

subjektiem vai profesionālajām organizācijām, lai uzzinātu to viedokli par attiecīgajā tirgū pastāvošo situāciju un par eksporta kompensācijas apmēru, ko tie uzskata par atbilstošu, vai lai ar publiski pieejamu avotu palīdzību iegūtu informāciju par attiecīgajā tirgū pastāvošo situāciju.

96 Tāpat Komisijas prezentācija par attiecīgajā tirgū pastāvošo situāciju, kas tika sniegta pārvaldības komitejas 2013. gada 18. jūlija sanāksmes rīta pusē, deva dalībvalstīm iespēju apmainīties ar viedokļiem un lūgt Komisijai jebkādus paskaidrojumus par attiecīgajā tirgū pastāvošo situāciju, kurus tās vēlētos saņemt.

97 Visbeidzot, minētās sanāksmes pēcpusdienā Komisija iesniedza apstrīdētās regulas projektu. Saistībā ar šo projektu ir jāatgādina, ka runa bija par standartregulu, kurā bija atjaunināti vienīgi skaitliskie dati (skat. šī sprieduma 77. punktu). No prasības pieteikuma 10. pielikuma izriet, ka apstrīdētās regulas projekts, kas tika iesniegts pārvaldības komitejā, bija iepriekš spēkā esošās regulas fotokopija, kurā rokrakstā bija pievienoti jaunie ierosinātie kompensāciju apmēri. Tāpat no šī dokumenta izriet, ka, izņemot kompensāciju apmēra atjaunināšanu, bija veiktas tikai tīri formālas izmaiņas, kā, piemēram, regulas datuma un numura atjaunināšana.

98 Vienīgā informācija, kas papildus tai, kura jau bija pārvaldības komitejas locekļu rīcībā, tika pievienota 2013. gada 18. jūlija sanāksmes pēcpusdienā, tādējādi bija konkrētais Komisijas ierosinātais kompensāciju apmērs. Līdz ar to nebija vajadzīgs, lai pārvaldības komitejas priekšsēdētāja noteiktais termiņš būtu pietiekams, lai varētu iepazīties ar regulas tekstu, bet tam bija jābūt pietiekamam, tikai lai uzzinātu par to, ka Komisijas ierosinātais apmērs ir nulles apmērā, un paustu savu atzinumu par šo ierosinājumu.

99 Ņemot vērā, ka pārvaldības komitejas locekļiem pirms sanāksmes dienas bija pietiekami daudz laika, lai paustu savu viedokli par attiecīgajā tirgū pastāvošo situāciju, un ka tirgū pastāvošā situācija tika prezentēta arī sanāksmes rīta pusē, pārvaldības komitejas locekļi varēja nekavējoties paust atzinumu par Komisijas ierosinājumu noteikt nulles apmēra kompensāciju.

100 Turklāt nekas neliedza dalībvalstīm lūgt Komisijai papildu paskaidrojumus un lūgt tai detalizētāk pamatot tās ierosinājumu noteikt eksporta kompensācijas nulles apmērā. Dalībvalstīm bija arī iespēja izteikties, lai paskaidrotu pārējiem pārvaldības komitejas locekļiem, ka tās uzskata, ka šī noteikšana nulles apmērā nav pamatota, ņemot vērā tirgū pastāvošo situāciju. Prasītāja neapgalvo, ka kāds no pārvaldības komitejas locekļiem būtu vēlējies piedalīties debatēs un ka tas tam ir ticis liegts nepietiekamā laika dēļ. Komisija savukārt uzsver, ka tā nav ierobežojusi dalībvalstu izteikšanās laiku un ka tā, kā parasti, ir atbildējusi uz visiem uzdotajiem jautājumiem.

101 Tāpat ir jānorāda, kā ir izskaidrojusi Komisija un kam prasītāja šajā ziņā nav iebildusi, ka neviens no pārvaldības komitejas locekļiem nav izvirzījis iebildumus attiecībā uz apstrīdētās regulas projekta iesniegšanu tikai sanāksmes laikā, nedz arī attiecībā uz termiņu no apstrīdētās regulas projekta iesniegšanas līdz tā nodošanai balsošanai.

102 Tiesas sēdē prasītāja apgalvoja, ka, tiklīdz dalībvalstis divas dienas pirms pārvaldības komitejas sanāksmes bija saņēmušas informāciju par tirgū pastāvošo situāciju, tās varēja uzskatīt, ka, ņemot vērā tirgus attīstību, Komisija piedāvās saglabāt eksporta kompensāciju apmēru tādā pašā līmenī kā iepriekš spēkā esošajā regulā. Prasītāja uzskata, ka nulles cipara pievienošana pārvaldības komitejas sanāksmes laikā ir visu izmainījusi.

103 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, ja kāds no pārvaldības komitejas locekļiem, ņemot vērā attiecīgajā tirgū pastāvošās situācijas prezentāciju, kas tika nosūtīta divas dienas pirms sanāksmes dienas, uzskata, ka attiecīgajā tirgū pastāvošās situācijas attīstība nerada pamatu eksporta kompensāciju apmēra izmaiņām, un ja tas pārvaldības komitejas pēcpusdienā notikušās sanāksmes laikā uzzina, ka Komisija

ierosina noteikt kompensāciju nulles apmērā, šim loceklim atbilstoši Regulas Nr. 182/2011 3. panta 4. punktam ir iespēja ierosināt izdarīt izmaiņas un tostarp atstāt negrozītu iepriekš spēkā esošajā regulā noteikto kompensāciju apmēru.

104 Lai arī prasītāja apgalvo, ka dalībvalstīm nav bijis laika saskaņot savas nostājas, tā neapgalvo, ka kāda no dalībvalstīm būtu iebildusi pret apstrīdētās regulas projekta nodošanu balsošanai. Jānorāda, ka dalībvalstīm, nevis prasītājai ir jāizlemj, vai tām ir vajadzīgs vairāk laika, lai varētu saskaņot savas nostājas. Turklāt katrai dalībvalstij bija iespēja izteikties un izskaidrot pārējām dalībvalstīm iemeslus, kuru dēļ tās uzskata eksporta kompensācijas noteikšanu nulles apmērā par nepamatotu, tādējādi aicinot pārējās dalībvalstis balsot pret apstrīdētās regulas projektu.

105 Prasītāja uzskata, ka tas, ka Lauksaimniecības un lauku attīstības ģenerāldirektorāta ģenerāldirektors tajā pašā dienā jau plkst. 15.46 varēja veikt pašsertifikāciju, liecina par nopietnu debašu neesamību saistībā ar eksporta kompensācijām.

106 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka prasītāja nevar pieprasīt, lai pārvaldības komitejas locekļi veltītu debatēm kādu noteiktu laiku.

107 Komisijai ir jāizklāsta attiecīgajā tirgū pastāvošā situācija un jādod pārvaldības komitejas locekļiem iespēja uzdot jautājumus un paust atzinumu par īstenošanas regulas priekšlikumu. Ja tikai dažas dalībvalstis vēlas uzdot jautājumu vai izteikties, paužot savus apsvērumus, debates var noslēgties ļoti ātri. Tas nenozīmē, ka pārvaldības komitejas locekļiem nav bijusi praktiska iespēja izteikt savu viedokli Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta izpratnē. Tāpat ir jāatgādina, ka attiecīgajā tirgū pastāvošā situācija tika prezentēta un apspriesta pārvaldības komitejas sanāksmes rīta daļā un ka pēcpusdienā tika apspriests tikai konkrētais Komisijas ierosinātais kompensāciju apmērs.

108 No iepriekš minētā izriet, ka šajā lietā laiks no apstrīdētās regulas projekta iesniegšanas līdz tā nodošanai balsošanai bija pietiekams, lai dotu pārvaldības komitejas locekļiem praktisku iespēju izskatīt minēto projektu un izteikt savu viedokli.

109 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas otro teikumu termiņu pārvaldības komitejas atzinuma sniegšanai šīs komitejas priekšsēdētājs nosaka atbilstīgi jautājuma steidzamībai.

110 Tiesas sēdē prasītāja būtībā norādīja, ka pretēji situācijai, saistībā ar kuru tika taisīts 1987. gada 14. janvāra spriedums Vācija/Komisija (278/84, Krājums, EU:C:1987:2), uz kuru ir atsaukusies Komisija, šajā lietā nepastāvēja būtisks tirgus traucējums, ar ko varētu tikt pamatota apstrīdētās regulas projekta iesniegšana tikai sanāksmes laikā.

111 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, nenoliedzami, Komisija nav apgalvojusi, ka pastāvēja steidzamības situācija, tādējādi, ka attiecīgajā tirgū pastāvošā situācija būtu bijusi tāda, ka būtu bijuši jāveic steidzami kompensācijas apmēra grozījumi. Šāda situācija turklāt būtu ļāvusi Komisijai atbilstoši Regulas Nr. 1234/2007 164. panta 2. punktam grozīt kompensāciju apmēru laikā starp divām regulārajām kompensāciju noteikšanām un darīt to bez pārvaldības komitejas palīdzības.

112 Ar apstrīdēto regulu Komisija veica eksporta kompensāciju apmēra regulāro noteikšanu, un tas, ka tā 2013. gada 3. jūlijā iekļāva šo punktu 2013. gada 18. jūlija sanāksmes darba kārtībā, liecina par to, ka Komisija neuzskatīja, ka pastāv īpaša steidzamība saistībā ar kompensāciju apmēra pielāgošanu.

113 Tomēr, kā ir uzsvērusi Komisija, starp eksporta kompensāciju regulārās noteikšanas raksturu un to, ka minētās noteikšanas dienā pastāv nepieciešamība īstenot ātru iejaukšanos ļoti lielā steidzamības kārtībā, nepastāv nekādas pretrunas.

114 No Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrās daļas otrā teikuma formulējuma izriet, ka pārvaldības komitejas priekšsēdētājam, un tādējādi – Komisijas pārstāvim, ir jāpieņem lēmums par attiecīgā jautājuma steidzamību. Vispārējās tiesas pārbaude aprobežojas tikai ar pārbaudi par acīmredzamas kļūdas vērtējumā vai pilnvaru nepareizas izmantošanas pastāvēšanu (šajā ziņā skat. spriedumu Vācija/Komisija, minēts 110. punktā, EU:C:1987:2, 13. punkts).

115 Jākonstatē, ka ar Komisijas izmantoto procedūru ir iespējams novērst jebkādu ar iespējamām noplūdēm saistītu risku. Regulas projekta, kurā ir ietverti skaitliski dati, paziņošana tikai pēc plkst. 13.00 pārvaldības komitejas balsojuma un apstrīdētās regulas pieņemšanas dienā ļauj izvairīties no jebkāda riska, ka saimnieciskās darbības subjekts pēc tam, kad tas būs uzzinājis, ka Komisija plāno ierosināt kompensāciju apmēra samazinājumu, varētu iesniegt pieteikumus eksporta licences ar iepriekš noteiktu eksporta kompensāciju saņemšanai, kam būtu piemērojami iepriekš spēkā esošie kompensāciju apmēri. Kā ir paskaidrojusi Komisija, tai ir leģitīma interese izvairīties no šādām spekulācijām, kas varētu kaitēt Savienības finanšu interesēm. Komisijas izmantotā procedūra nodrošina, ka regula, ar ko nosaka jauno kompensāciju apmēru, var stāties spēkā nākamajā dienā pēc pārvaldības komitejas sanāksmes un ka par konkrēto ierosināto apmēru tiks paziņots tikai brīdī, kad vairs nevarēs tikt iesniegts neviens kompensāciju pieteikums, kas būtu spēkā attiecībā uz to pašu dienu.

116 Tāpat ir jākonstatē, ka Komisija, atbildot uz rakstveida jautājumu par tās izmantoto ierasto praksi, norādīja, ka tās dienesti parasti iesniedz augstākstāvošajām personām to priekšlikumu attiecībā uz eksporta kompensāciju apmēru tikai divas dienas pirms pārvaldības komitejas sanāksmes un ka augstākstāvošās personas lēmums parasti tiek pieņemts iepriekšējā dienā pirms pārvaldības komitejas sanāksmes. No tā izriet, ka Komisija nevarēja nosūtīt projektu, kurā būtu ietverti ierosinātie kompensāciju apmēri, vienlaicīgi ar apstrīdētās regulas projektu, jo tā vēl pati nebija pieņēmusi lēmumu par kompensāciju apmēriem, ko tā plānoja ierosināt. Komisijai ir leģitīma interese nodrošināt, lai, pat veicot regulāru eksporta kompensāciju noteikšanu, tajā tiktu ņemti vērā visjaunākie iespējamie dati, kas ir pieejami līdz pārvaldības komitejas sanāksmes dienai. No pārvaldības komitejai iesniegtā dokumenta izriet, ka Komisija ir ņēmusi vērā pašus jaunākos datus. Tādējādi šajā dokumentā ir ietverta tabula attiecībā uz eksporta licencēm par 2013. gada 8.–14. jūlija nedēļu, kas liecina par datu atjaunināšanu dažas dienas pirms pārvaldības komitejas sanāksmes.

117 Komisijas izvēle pašai noteikt ierosināto eksporta kompensāciju apmēru tikai iepriekšējā dienā pirms pārvaldības komitejas sanāksmes nevar tikt apstrīdēta. Prasītāja turklāt nav norādījusi, ka Komisijai tās lēmums par minēto ierosinājumu būtu bijis jāpieņem agrāk.

118 Tāpat ir jānorāda, ka apstrīdētās regulas projekta nosūtīšanai, neietverot tajā ierosinātos kompensāciju apmērus, nebūtu bijis nekādas jēgas. Tā kā apstrīdētā regula ir standartregula, kurā ir atjaunināti tikai skaitliskie dati, dalībvalstīm jau iepriekš bija zināms apstrīdētās regulas teksts, izņemot kompensāciju apmēru.

119 Pārvaldības komitejai dotais termiņš atzinuma sniegšanai tādējādi bija samērīgs, un Komisijas veiktais jautājuma steidzamības novērtējums neietver nedz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nedz pilnvaru nepareizu izmantošanu.

120 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija nav pieļāvusi Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta pārkāpumu.

[..]

B – *Par otro pamatu, kas attiecas uz procesuālo noteikumu pārkāpumu un kompetences neesamību* [..]

201 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Komisijas Reglamentā formāli nav paredzēts, ka 2004. gadā piešķirtais tālākdeleģējums ir spēkā arī 2013. gadā, ciktāl deleģējuma saņēmēji un deleģējuma piešķirēji ir mainījušies, ir jānorāda turpmāk minētais.

202 Pilnvarojums vai tālākdeleģējums netiek piešķirts fiziskai personai, bet personai, kura veic kādu funkciju, proti, Komisijas loceklim, kas ir atbildīgs par kādu konkrētu jomu, vai kāda konkrēta ģenerāldirektorāta ģenerāldirektoram. Līdz ar to tas paliek spēkā arī personu, kas veic attiecīgo funkciju, maiņas gadījumā.

203 Pretēji tam, ko šķietami apgalvo prasītāja, nav nepieciešams, lai Komisijas Reglamentā būtu tieši paredzēts, ka tālākdeleģējums paliek spēkā arī pēc to personu maiņas, kas ir rīkojušās kā deleģējuma saņēmējs vai deleģējuma piešķirējs. Iespējas piešķirt pilnvarojumu vai tālākdeleģējumu mērķis ir atvieglot komisāru kolēģijas vai attiecīgā Komisijas locekļa darbu, atbrīvojot tos no tādu lēmumu pieņemšanas, saistībā ar kuriem nav nepieciešama komisāru kolēģijas vai attiecīgā komisāra iesaistīšanās. Lēmuma par pilnvarojuma vai tālākdeleģējuma piešķiršanu mērķis ir sadalīt kompetenci Komisijā, un tādējādi tas nav pierādījums par paļāvību saistībā ar kādu konkrētu fizisko personu. Izņemot īpašu lēmumu par pretējo, neviena no kompetencēm netiek piešķirta *ad personam*. Šajā lietā lēmumi par pilnvarojumu un tālākdeleģējumu attiecas uz Komisijas locekli, kas ir atbildīgs par lauksaimniecību un lauku attīstību, un uz Lauksaimniecības un lauku attīstības ģenerāldirektorāta ģenerāldirektoru, nevis uz noteiktām, vārdā nosauktām personām.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

***2) Tilly-Sabco* sedz savus tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas radušies pagaidu noregulējuma tiesvedībā, pati;**

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas radušies pagaidu noregulējuma tiesvedībā, pati;

***4) Doux SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati;**

5) Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies kā personai, kas iestājusies lietā pagaidu noregulējuma tiesvedībā, pati.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 14. janvārī.

[Paraksti]